

ΘΕΑΤΡΟ

Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ : «ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ». Comedie σε *μέρη τρία*. Στις 21 του περασμένου μήνα, παίχτηκε στο θέατρο «Κοιτοπούλη», απ' τὸ θίασο τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου», ἡ καινούργια comedie τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη, με τὸν τίτλο «Λαβύρινθος». Ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου, βέβαια, ὄχι ἐντελῶς πρωτότυπη.

Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου στηρίζεται στὴν ἀγάπη μιᾶς ἀνώτερης—δυνατῆς, ὅπως λέει ὁ συγγραφέας—παντρεμένης γυναίκας, ποὺ πολεμάει νὰ βγάλῃ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει—ἓνα συγγραφέα με τάλεντο, μὰ ὄχι καὶ με δυνατὸ χαρακτήρα—ἀπ' τὸ «λαβύρινθό» του, ἀπ' τὴν ἄσωτη δηλ. ζωὴ ποὺ ζῆ, καὶ ποὺ τότε σέρνει στὸν γκρεμνὸ ἢ ἀπερίσκεπτη καὶ παράφωρη ἀγάπη του γιὰ μιὰ κοινὴ γυναῖκα. Καὶ τὸ κατορθώνει, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ μεγάλες θυσίες.

Αὐτὴ εἶναι, με δύο λόγια, ἡ ὑπόθεση.

Ὁ τύπος αὐτῆς τῆς «ἀνώτερης» γυναίκας—ὁ πολὺ σπάνιος βέβαια—μᾶς εἶναι συμπαθητικὸς. Ἡ Εὔα Ρόζη, μ' αὐτὴ τὴ δύναμή της, θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ ἓνα σωρὸ κόσμου, ποὺ βρῆσκειται στὴν ἴδια κατάσταση, καὶ ζῆ τὴν ἴδια ζωὴ με τὸν Πᾶνο Λώρη. Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της, χωρίζει με τὸν ἄντρα της, διώχνει κάποιον ἄλλον, καὶ με μιὰ λέξη, κάνει ὅ,τι μπορεί γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ της.

Ὁ κ. Λιδωρίκης, ποὺ δὲ μᾶς ἔχει συνηθίσει—τ' ὁμολογᾶμε—σὲ τέτοιου εἶδους ἀρκετὰ καλὰ ἔργα, νομίζουμε πὼς πέτυχε ἀρκετὰ. Φαίνεται πὼς μπορεί νὰ γράψῃ—αὐτὸς τουλάχιστον—κάτι, ἔξω ἀπὸ ἐπιθεωρήσεις καὶ ἄνοστιες φάρσες, ποὺ γράφουν ὅλοι οἱ γύρω του, ἢ καλλίτερα, ὅλη ἡ «Ἐταιρεία τῶν Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων(;)». Ὁ «Λαβύρινθος», ἂν δὲν εἶναι τὸ τέλειο ἔργο, εἶναι ὅμως τὸ καλὸ.

Ὁ διάλογος, καλὰ βαλμένος, ἀβίαστος, σὲ μερικὰ μέρη ἀρκετὰ ἔξυπνος, μὰ με κάποια ἐλαττώματα στὴ γλώσσα, γιὰτις κ' ὁ κ. Λιδωρίκης, εἶναι περσσότερο «ὑπὲρ τῆς εὐγενοῦς γλώσσης», τῆς «γλώσσης τοῦ χρονογραφῆματος(!)».

Τὰ σκηνικά τοῦ ἔργου πολὺ καλά. Προπάντων στὴ

δεύτερη πράξη. Ξέρουμε δά, ὅτι τὸ forte τοῦ κ. Λιδωρίκη, εἶναι τὸ γοῦστο ποὺ τὸν διακρίνει.

Τὸ παίξιμο τῶν πρωταγωνιστῶν, τῆς κ. Μ. Φιλιππίδη (Εὔα Ρόζη) καὶ τοῦ κ. Π. Γαβριηλίδη (Πᾶνος Λώρης) πολὺ καλὸ. Γιὰ τὴν κ. Φιλιππίδη, μπορούμε νὰ ποῦμε, πὼς εἶχε πολὺ καλὴν ἐπιτυχία σ' αὐτὸν τὸ ρόλο. Γιὰ τὸν κ. Γαβριηλίδη δὲ μπορούμε νὰ ποῦμε, παρὰ : ὅπως πάντα.

Καλοὶ ἀκόμα στοὺς ρόλους τοὺς ὁ κ. Μουστάκας (Γέρω-Στρατῆς) καὶ ἡ κ. Μουστάκα (Πόπη). Ὁ κ. Κωνσταντίνου (Πάρις), δὲ μᾶς ἐνθουσίασε. Τὸ ἴδιο κ' ὁ κ. Σάνδης (Δημήτριος Ρόζης).